DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

21. februar 2008 *

I sag C-498/06,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Juzgado de lo Social Único de Algeciras (Spanien) ved afgørelse af 18. september 2006, indgået til Domstolen den 7. december 2006, i sagen:

Maira María Robledillo Núñez

mod

Fondo de Garantía Salarial (Fogasa),

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne G. Arestis, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász og T. von Danwitz (refererende dommer),

* Processprog: spansk.

generaladvokat: M. Poiares Maduro
justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 22. november 2007,

efter at der er afgivet skriftlige indlæg af:

— den spanske regering ved J. Rodríguez Cárcamo og B. Plaza Cruz, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J. Enegren og R. Vidal Puig, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af

arbejdsgiverens insolvens (EFT L 283, s. 23), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/74/EF af 23. september 2002 (EFT L 270, s. 10, herefter »direktiv 80/987«).

2 Anmodningen er blevet fremsat i en sag mellem Maira María Robledillo Núñez og Fondo de Garantía Salarial (lønmodtagernes garantifond, herefter »Fogasa«) vedrørende sidstnævntes afvisning af i henhold til sit subsidiære ansvar at udbetale en godtgørelse til sagsøgeren for uberettiget afskedigelse i henhold til et udenretligt forlig indgået mellem Maira María Robledillo Núñez og hendes arbejdsgiver om betaling af en sådan godtgørelse.

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

3 Artikel 1, stk. 1, i direktiv 80/987 bestemmer, at »[d]ette direktiv finder anvendelse på krav, som arbejdstagere i medfør af en arbejdsaftale eller et ansættelsesforhold har erhvervet i forhold til arbejdsgivere, der er insolvente i henhold til artikel 2, stk. 1«.

4 Direktivets artikel 2, stk. 2, præciserer, at direktivet ikke berører medlemsstaternes nationale retsregler for så vidt angår definitionen af udtrykkene »arbejdstager«, »arbejdsgiver«, »løn«, »erhvervet ret« og »delvis erhvervet ret«.

5 Artikel 3, stk. 1, i direktiv 80/987 bestemmer:

»Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for, at garantiinstitutioner sikrer arbejdstagerne betaling af tilgodehavender, der hidrører fra arbejdsaftaler eller ansættelsesforhold, herunder fratrædelsesgodtgørelse ved ansættelsesforholds ophør, hvor der er hjemmel herfor i national ret, jf. dog artikel 4.«

6 Artikel 10, litra a) og b), i direktiv 80/987 bestemmer:

»Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes mulighed for:

a) at træffe de foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at undgå misbrug

b) at afvise eller begrænse den i artikel 3 omhandlede betalingspligt eller den i artikel 7 omhandlede garantipligt, såfremt det viser sig, at opfyldelse af pligten ikke er rimelig på grund af særlige forbindelser mellem arbejdstager og arbejdsgiver og af sammenfaldende interesser, der medfører en stiltiende aftale mellem disse.«

7 Direktiv 2002/74 trådte i henhold til sin artikel 3 i kraft den 8. oktober 2002.

De nationale bestemmelser

De krav, som Fogasa dækker

8 Artikel 33, stk. 1, i kongeligt lovdekret nr. 1/1995 om godkendelse af bekendtgørelse af lov om arbejdsforhold af 24. marts 1995 (Estatuto de los Trabajadores, BOE nr. 75 af 29.3.1995, s. 9654) i den affattelse, som trådte i kraft den 14. december 2002 (herefter »lov om arbejdsforhold«), bestemmer:

»1. Lønmodtagernes garantifond […] udbetaler den løn, som arbejdstagerne har krav på i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, konkurs eller betalingsstandsning.

I henhold til det foregående afsnit anses for løn det beløb, der er anerkendt som sådant i et forlig eller i en retsafgørelse under en af de i artikel 26, stk. 1, omhandlede former, samt »salarios de tramitación«, som er fastsat i henhold til lov […]«

9 I artikel 33, stk. 2, i lov om arbejdsforhold i den affattelse, som følger af lov 60/1997 af 19. december 1997 (BOE nr. 304 af 20.12.1997, s. 37453), bestemmes:

»I de i det foregående stykke nævnte tilfælde betaler lønmodtagernes garantifond godtgørelse, der er tilkendt arbejdstagerne ved dom eller administrativ afgørelse som følge af afskedigelse eller som følge af, at aftaler er bragt til ophør i overensstemmelse med denne lovs artikel 50, 51 og artikel 52, litra c), idet beløbet dog ikke kan overstige et års løn, og idet den løn pr. dag, som er grundlaget for beregningen, ikke kan overstige det dobbelte af den ved lov fastsatte mindsteløn.

[…]«

10 Artikel 33, stk. 2, i lov om arbejdsforhold i den affattelse, der følger af lov 43/2006 af 29. december 2006 om forbedring af væksten og beskæftigelsen (BOE nr. 312 af 30.12.2006, s. 46586), som er vedtaget på grundlag af kongeligt lovdekret 5/2006 (Real Decreto Ley 5/2006) af 9. juni 2006 (BOE nr. 141 af 14.6.2006, s. 22670), og som trådte i kraft den 15. juni 2006, bestemmer:

»I de i det foregående stykke nævnte tilfælde betaler lønmodtagernes garantifond godtgørelse, der er tilkendt arbejdstagerne ved dom, kendelse, indenretligt forlig eller administrativ afgørelse som følge af afskedigelse eller som følge af, at aftaler er bragt til ophør i overensstemmelse med denne lovs artikel 50, 51 og artikel 52 og i overensstemmelse med artikel 64 i lov 22/2003 af 9. juli 2003 om konkurs […]«

11 I henhold til artikel 56 i lov om arbejdsforhold medfører uberettiget afskedigelse, der af arbejdsgiveren er anerkendt som sådan ved et uden- eller indenretligt forlig eller fastslået ved en retsafgørelse, en pligt for arbejdsgiveren til at betale den berørte arbejdstager dels »salarios de tramitación«, dvs. løn, som forfalder under den procedure, hvor der gøres indsigelse mod afskedigelsen, dels godtgørelse for arbejdsaftalens ophør.

Udenretligt forlig

12 Kongeligt lovdekret nr. 2/1995 af 7. april 1995 om godkendelse af lovbekendtgørelse af lov om fremgangsmåden ved indgåelse af arbejdsaftaler (Ley de Procedimiento laboral, BOE nr. 86 af 11.4.1995, s. 10695, herefter »LPL«) foreskriver bl.a. regler for udenretligt og administrativt forlig.

13 LPL's artikel 67, som fastsætter regler om anfægtelse af forligsaftaler, bestemmer:

»1. Parterne og de personer, som lider tab ved forligsaftalens indgåelse, kan anfægte forligsaftalen ved at anlægge ugyldighedssøgsmål under påberåbelse af de grunde, som kan medføre aftalers ugyldighed, ved den retsinstans, som har kompetence til at behandle den sag, der ligger til grund for forliget.

2. Adgangen til at anlægge sag ophører 30 dage efter forligets indgåelse. Søgsmålsfristen løber for eventuelt skadelidte parters vedkommende fra det tidspunkt, hvor skadelidte har fået kendskab til forligsaftalen.«

14 Varetagelsen af forligsopgaver reguleres af kongeligt dekret 2756/1979 af 23. november 1979 (BOE nr. 291 af 5.12.1979, s. 28015), som opstiller regler for, hvordan Instituto de Mediación, Arbitraje y Conciliación (Centret for mægling, voldgift og forlig) skal udføre sine opgaver. Artikel 5, 8, 10 og 11 i det kongelige dekret bestemmer:

»*Artikel 5*

1. Den begærende part bestemmer, om forligsforhandlingen skal forestås af det organ for centret for mægling, voldgift og forlig, som er knyttet til stedet for tjenesteydelsens levering, eller som er knyttet til de berørte parters bopæl.

2. Forligsforhandlingen finder sted for direktøren, formanden for voldgiftsretten, en fuldmægtig eller en anden af centrets tjenestemænd, som alle skal have erhvervet en juridisk kandidateksamen (»Licenciatura«).

Der stilles samme krav til parternes retsevne som det, der stilles til parternes retsevne i en arbejdsretlig sag.

[…]

Artikel 8

1. Når begæringen er modtaget og registreret, behandles den med henblik på at fastslå, om de nødvendige betingelser er opfyldt. Der indhentes eventuelt bemærkninger for at sikre, at de berørte parter indkaldes korrekt. En dateret og stemplet kopi udleveres til den mødende part, som skriftligt kvitterer for modtagelsen. Den mødende part underrettes om sted, dato og tidspunkt for forligsforhandlingen, som skal ligge inden for de i lovgivningen fastsatte frister. Såfremt den mødende part ikke er den samme som den begærende part og derfor afviser indkaldelsen, gives der underretning herom på samme måde, som over for de øvrige berørte parter.

[…]

Artikel 10

Efter at have oplæst navnene på de parter, der sammen med en betroet person kan møde i sagen, indleder mægleren forligsmødet med at undersøge parternes identitet, retsevne og repræsentationsbeføjelser. Mægleren giver derefter med den begærende

parts accept ordet til parterne, for at de kan fremføre deres påstande og anbringender. Der stilles ikke krav om, at parterne skal fremlægge dokumenter eller andre bilag.

Mægleren opfordrer derefter de berørte parter til at indgå forlig i givet fald med hjælp fra deres betroede personer, idet parterne får ordet så ofte som nødvendigt. Mægleren foreslår eventuelt parterne rimelige løsninger. Mægleren sørger for at opretholde orden under drøftelserne, og han kan afbryde mødet, hvis der udbryder uro, eller hvis det viser sig umuligt at nå til forlig. I begge disse tilfælde anses mødet for afsluttet uden indgåelse af forlig.

Mægleren udarbejder referat fra mødet og gengiver så tydeligt som muligt indholdet af det forlig, som er indgået mellem parterne. Såfremt der ikke indgås forlig, fastslår mægleren udtrykkeligt dette.

Forligsdokumentet underskrives af de berørte parter og mægleren. Kan en part ikke selv underskrive dokumentet, anføres dette, hvorefter den betroede person kan underskrive på partens vegne. Såfremt en part nægter at underskrive, anføres dette udtrykkeligt sammen med begrundelsen herfor, hvis denne kendes. Mødet anses i denne situation for afsluttet uden indgåelse af forlig.

Umiddelbart efter indgåelse af forliget giver mægleren de berørte parter en bekræftet kopi af referatet.

Artikel 11

Den forligsaftale, som indgås ved centret for mægling, voldgift og forlig, er umiddelbart eksigibel og skal håndhæves af arbejdsretten.

[…]«

Indenretligt forlig

15 Det indenretlige forlig reguleres af LPL's artikel 84, som har følgende ordlyd:

»1. Det judicielle organ, som træffer afgørelse under et offentligt retsmøde, forsøger at mægle forlig og oplyser parterne om deres rettigheder og pligter, uden at dette påvirker indholdet af en senere dom. Det judicielle organ undlader at godkende forliget, såfremt det finder, at forligsaftalens indhold indebærer et alvorligt tab for en af parterne, udgør omgåelse eller retsmisbrug.

2. Det judicielle organ kan godkende et forlig på ethvert tidspunkt, før det træffer afgørelse i sagen.

[…]«

16 Hvad angår Fogasas deltagelse i de retslige procedurer for arbejdsretten bestemmer LPL's artikel 23 følgende:

»1. Lønmodtagernes garantifond har på ethvert tidspunkt ret til at indtræde som part i en sag, der kan indebære, at den skal betale løn eller godtgørelse til arbejdstagere. Sagen må hverken blive forsinket eller udsat som følge af, at lønmodtagernes garantifond intervenerer.

[…]«

Fogasas rettigheder og pligter

17 LPL's artikel 274 og 275, som indeholder bestemmelser om Fogasas deltagelse i insolvensprocedurer mod virksomheder, bestemmer:

»*Artikel 274*

1. Såfremt der ikke på forhånd er rettet henvendelse til lønmodtagernes garantifond, høres garantifonden, før en virksomhed erklæres insolvent, inden for en frist på højst 15 dage, således at garantifonden har mulighed for at begære vedtagelse af egnede foranstaltninger og udpege de af hovedskyldnerens goder, som garantifonden har kendskab til.

2. Den ret, som har fået forelagt sagen, afsiger inden 30 dage efter vedtagelsen af de af lønmodtagernes garantifond begærede foranstaltninger kendelse, hvorved arbejdsgiveren efter omstændighederne erklæres helt eller delvist insolvent. Retten fastsætter derefter værdien af de goder, der er gjort udlæg i. Insolvensen anses i alle henseender for foreløbig, indtil arbejdsgiverens goder er fastlagt, eller de goder, der er gjort udlæg i, er solgt.

[…]

Artikel 275

1. Såfremt de goder, der kan gøres udlæg i, er knyttet til den betalingspligtige virksomheds fremstillingsproces, og virksomhedens aktiviteter fortsættes, kan lønmodtagernes garantifond anmode om udsættelse i en periode på 30 dage […]

2. Når lønmodtagernes garantifond har fastslået, at lønkravene ikke kan betales […], giver den begrundet meddelelse herom i forbindelse med fremsættelse af en begæring om, at arbejdsgiveren erklæres insolvent, for at få anerkendt kravet om ydelser fra garantifonden.«

18 Artikel 28, stk. 3, i kongeligt dekret 505/1985 af 6. marts 1985 om lønmodtagernes garantifonds organisation og funktion (BOE nr. 92 af 17.4.1985, s. 10203) indeholder følgende bestemmelser for, hvordan anmodning til Fogasa om dækning af lønkrav skal behandles:

»Efter den i punkt 2 ovenfor nævnte undersøgelsesperiode træffer generalsekretariatet afgørelse inden fem dage, hvorved anmodningen helt eller delvist tages til følge eller forkastes. Uretmæssige og svigagtige anmodninger om ydelser eller anmodninger, som ikke berettiger til udbetaling, fordi der er godtgjort en fælles interesse for arbejdstagere og arbejdsgivere i at fremkalde en tilsyneladende lovlig insolvenssituation med det formål at opnå ydelserne fra lønmodtagernes garantifond, skal afslås.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

19 Sagsøgeren i hovedsagen, Maira María Robledillo Núñez, var beskæftiget i virksomheden Linya Fish SL (herefter »Linya Fish«) fra den 4. oktober 2001 til den 28. januar 2003, hvor hun blev afskediget.

20 Efter at Maira María Robledillo Núñez havde indgivet en forligsanmodning til centret for mægling, voldgift og forlig i Algeciras, nåede parterne den 2. april 2003 frem til et forlig vedrørende den uberettigede afskedigelse, hvorefter Linya Fish anerkendte, at den skulle udbetale 1 237 EUR til Maira María Robledillo Núñez (herefter »fratrædelsesgodtgørelse«), selv om godtgørelsen ifølge den forelæggende ret under ingen omstændigheder kan overstige 1 186 EUR.

21 Den 5. maj 2004 afsagde den forelæggende ret på Maira María Robledillo Núñez' begæring foreløbig kendelse om Linya Fish's insolvens. Maira María Robledillo Núñez rettede på denne baggrund den 26. november 2004 henvendelse til Fogasa og anmodede om at få udbetalt den fratrædelsesgodtgørelse, som virksomheden ikke havde betalt.

22 Den 21. januar 2005 meddelte Fogasa afslag på fuldt ud at imødekomme sagsøgerens anmodning under henvisning til, at fratrædelsesgodtgørelsen ikke var blevet fastsat ved dom eller administrativ afgørelse.

23 Den 5. maj 2006 anlagde Maira María Robledillo Núñez sag ved Juzgado de lo Social Único de Algeciras til prøvelse af det af Fogasa meddelte afslag. Maira María Robledillo Núñez har bestridt afslaget på at udbetale den fratrædelsesgodtgørelse, som er fastsat ved forligsaftalen.

24 Den forelæggende ret har i forelæggelsesafgørelsens præmisser anført, at spansk lovgivning i artikel 33, stk. 2, i lov om arbejdsforhold i den affattelse, som gjaldt før den 15. juni 2006, indeholder bestemmelse om udbetaling af godtgørelser ved arbejdsforholdets ophør, men kun når de er tilkendt arbejdstagerne ved dom eller administrativ afgørelse som følge af afskedigelse eller som følge af, at aftaler er bragt til ophør. Da de godtgørelser, som tilkendes i forbindelse med et udenretligt forlig, således ikke er opregnet i nævnte bestemmelse i lov om arbejdsforhold, henhører sådanne godtgørelser ifølge den forelæggende ret ikke til de godtgørelser, som Fogasa skal dække.

25 Den forelæggende ret har med henvisning til kendelse af 13. december 2005, Guerrero Pecino (sag C-177/05, Sml. I, s. 10887), som omhandlede en godtgørelse fastsat ved et indenretligt forlig, præciseret forskellen mellem det udenretlige forlig og det indenretlige forlig, idet sidstnævnte indgås for en retsinstans, som i øvrigt kan afslå at godkende forliget i henhold til LPL's artikel 84, stk. 1, hvorimod det udenretlige forlig finder sted for et organ, som særligt har til opgave at udøve denne funktion, og som ikke råder over nogen kontrolmulighed hvad angår forligsaftalens indhold eller en kompetence til at godkende eller forkaste forligsaftalen. Denne retlige forskel mellem de to forligsformer har til formål at hindre en eventuel svigagtig adfærd. Ifølge den forelæggende ret kan Fogasa imidlertid nægte at udbetale en fratrædelsesgodtgørelse, som er fastsat i henhold til en udenretlig forligsprocedure, såfremt der konstateres svig i forbindelse med den procedure, som skal følges for at opnå ydelser fra garantifonden i tilfælde af arbejdsgivers insolvens.

26 På denne baggrund har Juzgado de lo Social Único de Algeciras besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Når der henses til det almindelige princip om ligebehandling og om forbud mod forskelsbehandling, er den forskellige behandling i medfør af artikel 33, stk. 2, i lov om arbejdsforhold i lovens gældende affattelse og i den tidligere affattelse, som gjaldt indtil den 14. juni 2006, da objektivt ubegrundet, således at udbetaling til

arbejdstagere af en i en afskedigelse begrundet fratrædelsesgodtgørelse, der er anerkendt ved et udenretligt forlig, er omfattet af anvendelsesområdet for […] direktiv 80/987 […] som affattet ved […] direktiv 2002/74 […], når lovens artikel 33, stk. 1, tillader, at denne type forlig kan udgøre grundlaget for, at garantiinstitutionen udbetaler overgangsløn, der ligeledes er et resultat af denne afskedigelse?«

Om det præjudicielle spørgsmål

27 Den forelæggende ret ønsker med henvisning til Guerrero Pecino-kendelsen oplyst, om den omstændighed, at godtgørelse for uberettiget afskedigelse udelukkes fra at være omfattet af den betalingsgaranti, som sikres af garantiinstitutionerne i henhold til artikel 3, stk. 1, i direktiv 80/987, objektivt kan begrundes som en foranstaltning, der er nødvendig for at undgå misbrug, jf. direktivets artikel 10, litra a), når nævnte godtgørelser tilkendes ved et udenretligt forlig.

28 Det bemærkes indledningsvis, at i henhold til artikel 3, stk. 1, i direktiv 80/987 træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for, at garantiinstitutioner sikrer arbejdstagerne betaling af tilgodehavender, der hidrører fra arbejdsaftaler eller ansættelsesforhold, herunder fratrædelsesgodtgørelse ved ansættelsesforholds ophør, hvor der er hjemmel herfor i national ret, jf. dog samme direktivs artikel 4.

29 Heraf følger, at den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning falder ind under anvendelsesområdet for direktiv 80/987, idet denne lovgivning lader betaling af fratrædelsesgodtgørelse ved ansættelsesforholds ophør henhøre under de kompetente garantiinstitutioners dækning, selv om direktivets artikel 3, stk. 1, på ingen

måde stiller krav herom (jf. dom af 7.9.2006, sag C-81/05, Cordero Alonso, Sml. I, s. 7569, præmis 31, og af 17.1.2008, sag C-246/06, Velasco Navarro, Sml. I, s. 105, præmis 32).

30 Den beføjelse, som er indeholdt i direktiv 80/987, til i national ret at præcisere de ydelser, som garantiinstitutionen har ansvaret for, er undergivet de krav, som følger af det almindelige lighedsprincip og princippet om forbud mod forskelsbehandling (dom af 12.12.2002, sag C-442/00, Rodríguez Caballero, Sml. I, s. 11915, præmis 29-33, og af 16.12.2004, sag C-520/03, Olaso Valero, Sml. I, s. 12065, præmis 34 og 35).

31 Da arbejdstagere, der uberettiget er blevet afskediget, befinder sig i en sammenlignelig situation, for så vidt som de har ret til godtgørelse i tilfælde af manglende genansættelse (jf. Rodríguez Caballero-dommen, præmis 33, og Olaso Valero-dommen, præmis 35), kan en fratrædelsesgodtgørelse, som er tilkendt ved et udenretligt forlig, ikke behandles forskelligt fra de øvrige godtgørelser, således at de udelukkes fra de godtgørelser, som henhører under artikel 33, stk. 2, i lov om arbejdsforhold, medmindre en sådan forskelsbehandling er objektivt begrundet (jf. i denne retning Guerrero Pecino-kendelsen, præmis 26 og 28, og Olaso Valero-dommen, præmis 34 og 36).

32 Hvad angår en sådan begrundelse bemærkes, at artikel 10, litra a), i direktiv 80/987 giver medlemsstaterne mulighed for at træffe de foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at undgå misbrug (jf. Rodríguez Caballero-dommen, præmis 36). Det følger af spansk lovgivning, at de fratrædelsesgodtgørelser, som tilkendes ved et udenretligt forlig, ikke er omfattet af den garanti, som Fogasa sikrer.

33 En sådan udelukkelse kan ikke anses for at være nødvendig for at nå målet med artikel 10, litra a), såfremt garantiinstitutionen råder over tilstrækkelige oplysninger for at undgå misbrug. Ifølge Domstolens praksis er dette navnlig tilfældet, når forliget overvåges af et judicielt organ (jf. i denne retning Rodríguez Caballero-dommen, præmis 36 og 37, og Olaso Valero-dommen, præmis 37).

34 Den spanske regering har i denne henseende anført, at et udenretligt forlig ikke kan sammenlignes med et indenretligt forlig, idet det udenretlige forlig ikke indeholder tilstrækkelige garantier til at undgå misbrug. Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har heroverfor anført, at den forskellige behandling, som der redegøres for i forelæggelsesafgørelsen, savner objektiv begrundelse. Fogasa er i besiddelse af tilstrækkelige midler til at opdage og hindre misbrug i konkrete tilfælde.

35 Det bemærkes for det første, at det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at en aftale om fratrædelsesgodtgørelse, som er indgået ved udenretligt forlig, opnås uden forelæggelse for et judicielt organ. Navnlig overvåges udarbejdelsen af en sådan aftale ikke af en dommer. Som det fremgår af artikel 10 i kongeligt dekret 2756/1979, har mægleren ikke beføjelse til at øve indflydelse på forligsproceduren.

36 Det bemærkes i denne sammenhæng, at LPL's artikel 23 ikke foreskriver, at Fogasa skal deltage i den udenretlige forligsprocedure. I modsætning til, hvad der gælder ved den indenretlige forligsprocedure, er det ikke tilladt garantiinstitutionen at deltage i en udenretlig forligsprocedure. Fogasa har derfor ikke i praksis mulighed for at få kendskab til de omstændigheder, der kan udgøre misbrug eller svig.

37 Den omstændighed, at Fogasa deltager i insolvensproceduren mod den berørte arbejdsgiver, gør det heller ikke muligt for denne institution at gøre indsigelse mod et krav på fratrædelsesgodtgørelse, som efter institutionens vurdering er opstået på uretmæssigt grundlag. Det fremgår nemlig af LPL's artikel 274 og 275, at denne procedure kun omfatter arbejdsgiverens insolvens og erklæringen herom. Når arbejdsgiveren er erklæret insolvent, har nævnte procedure derimod ikke til formål at kontrollere, hvorvidt de krav, som Fogasa skal dække, er berettigede.

38 For det andet fremgår det af kongeligt dekret 2756/1979, at det udenretlige forlig, som resulterer i en aftale om fratrædelsesgodtgørelse, forestås af centret for mægling, voldgift og forlig. Den således indgåede aftale bliver ikke godkendt af et judicielt organ, idet mægleren ikke har kompetence til at kontrollere aftalens indhold, hvilket et judicielt organ har mulighed for i henhold til LPL's artikel 84 ved et indenretligt forlig.

39 Hvad for det tredje angår garantiinstitutionens mulighed for ved en begrundet afgørelse af afslå udbetalingen af en fratrædelsesgodtgørelse, som institutionen skal dække (jf. i denne retning Rodríguez Caballero-dommen, præmis 36), fremgår det af artikel 28, stk. 3, i kongeligt dekret 505/1985, at en sådan institution alene har beføjelse til faktisk at afslå en betalingsanmodning, hvis den f.eks. under en efterfølgende retlig procedure kan godtgøre, at der foreligger omstændigheder, som gør det muligt at fastslå, at der er tale om misbrug i medfør af denne bestemmelse. Det er imidlertid i praksis vanskeligt at forestille sig, hvorledes den berørte garantiinstitution i givet fald skal kunne godtgøre sådanne omstændigheder, eftersom garantiinstitutionen ikke har ret til at deltage i den udenretlige forligsprocedure. Det samme gælder hvad angår garantiinstitutionens ret til at anlægge sag i henhold til LPL's artikel 67, stk. 1.

40 Det må derfor konkluderes, at fratrædelsesgodtgørelser, som tilkendes ved et udenretligt forlig, ikke indeholder tilstrækkelige garantier til at undgå misbrug i modsætning til de garantier, som gælder for en forligsprocedure, som gennemføres ved et judicielt organ, og hvor garantiinstitutionen har ret til at intervenere.

41 Bestemmelserne om »salarios de tramitación« i artikel 33, stk. 1, i lov om arbejdsforhold, som ikke foreskriver en beskyttelse, der svarer til den beskyttelse mod misbrug, som gælder for godtgørelser i henhold til samme lovs artikel 33, stk. 2, kan ikke rejse tvivl om dette resultat. Det fremgår i denne henseende af forelæggelsesafgørelsen, at den forelæggende ret med det stillede spørgsmål endvidere ønsker oplyst, om de omhandlede beskyttelsesforanstaltninger faktisk er nødvendige i henhold til artikel 10, litra a), i direktiv 80/987 hvad angår de godtgørelser, som er omhandlet i nævnte artikel 33, stk. 2.

42 Det bemærkes i denne henseende, at krav som »salarios de tramitación« efter deres karakter ikke generelt kan fastlægges ved misbrug, såfremt kravene er fastslået ved et udenretligt forlig. Da sådanne krav beregnes og fastslås på grundlag af objektive kriterier, gives der ikke i modsætning til de godtgørelser, som beregnes i medfør af artikel 33, stk. 2, i lov om arbejdsforhold, parterne et frit skøn, der er tilstrækkelig bredt til at tilskynde til misbrug ved kravenes fastlæggelse.

43 Når der henses til den måde, hvorpå krav som »salarios de tramitación« behandles, kan der derfor ikke rejses tvivl om nødvendigheden af at udelukke de godtgørelser, som er tilkendt ved et udenretligt forlig, fra den garanti for betaling af tilgodehavender, som garantiinstitutionen skal dække.

44 Herefter skal det spørgsmål, som den forelæggende ret har forelagt, besvares med, at artikel 3, stk. 1, i direktiv 80/987 skal fortolkes således, at en medlemsstat kan udelukke godtgørelse for uberettiget afskedigelse fra den garanti for betaling, som garantiinstitutionen i medfør af denne bestemmelse skal sikre, såfremt sådanne godtgørelser er tilkendt ved udenretligt forlig, og såfremt en sådan udelukkelse er objektivt begrundet og udgør en foranstaltning, der er nødvendig for at undgå misbrug i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktivets artikel 10, litra a).

Sagens omkostninger

45 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

Artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/74/EF af 23. september 2002, skal fortolkes således, at en medlemsstat kan udelukke godtgørelse for uberettiget afskedigelse fra den garanti for betaling, som garantiinstitutionen i medfør af denne bestemmelse skal sikre, såfremt sådanne godtgørelser er tilkendt ved udenretligt forlig, og såfremt en sådan udelukkelse er objektivt begrundet og udgør en foranstaltning, der er nødvendig for at undgå misbrug i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktivets artikel 10, litra a).

Underskrifter